

til Ministeriet, og som Ministeriet svarede paa, ingen anden Mening have end denne. Vi forstaae, at det kan være Mange saa magtpaaliggende, og at Mange maaskee kunne ønske endnu engang at foretage en grundlovmæssig Behandling af denne Sag, for at der ikke skal blive nogen Tvivl tilbage om dette Punkt, men vi have den Tilbud og troe saa godt paa det kongelige Ord, at naar det gjentages, at der ikke skal gøres Forsøg af den Art, som bestryktes, saa vil det aldrig blive gjort. Nu siger jeg, at dette Forsøg paa at inddrage under et Fællesskab, hvad der i denne Skrivelse er foreskrevet skalde forblive Særligt, navnlig alle de Anliggender, der ere betegnede som vedrørende nye Statter osv., til Trods for det kongelige Tilfagn, der ligger i hiin Skrivelse af 29de August, er for mig det allerførste Beviis for, at man aldrig kan have tænkt sig ind i en Stilling som den nærværende, og at denne Stilling nu er aldeles uholdbar. Jeg raader derfor paa det alvorligste til at lade denne Sag gaae til anden Behandling; man vil under den videre Udvikling af denne Behandling fuldstændig komme til at erkjende, hvad der er Særligt, og hvad der er Fælles, samt om der skal kunne tænkes noget Fællesskab. Dette vil uden Tvivl være det vigtigste, der vil opnaaes ved at behandle denne Lov. Vi have Ret til at fordrø, at det kommer under den nøieste Overveielse her, hvad der er Fælles og hvad der er Særligt; og vi have en Pligt til at inddrage under Rigsdagen, hvad der ikke med Rette kan siges at være Fælles. Naar Ministeriet unddrager sig i denne Forsamling at forhandle med os om, hvad der er Fælles og hvad der er Særligt, er det min fulde Overtvøining, at det bryder sin Forpligtelse, at det unddrager sig en af de vigtigste Sider af den hele Regjeringspligt. Altsaa, kun ved at forfætte Behandlingen ville vi bringe Regjeringen til at indsee, hvilken Side af denne Sag der nødvendigviis maa tages i Betragtning, og hvorvidt dette kan blive ved, at to sideordnede Repræsentationer begge give sig ud for at have den lovgivende Magt i Danmark.

C. B. Nineskjold: Ja, dersom vi kunnede opnaae det, som det ærede Medlem for Hølbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) mener, at vi kunne opnaae ved at lade Sagen gaae over til 2den Behandling, da skulde jeg med Fornøielse stemme derfor, thi da var der Noget vundet, og man kunde da senere tage en Bestemmelse om, hvor man saa videre vilde gaae hen. Men jeg troer rigtignok, at det er et mærkværdigt Haab, som det ærede Medlem hengiver sig til, et Haab, som sikkert vil stufes. Han vil have den store Gaade løst, som endnu staaer for ham om, hvad der er Fælles og hvad der er Særligt; men kan denne Gaade løses ved at lade Sagen gaae til 2den Behandling, saaledes at derved en almindelig Overbeviisning bringes tilveie, om der er noget Fælles eller ikke? Jeg troer, at hele Ulykken er den, at det ærede Medlem i lang Tid har levet udenfor de Forhandlinger, der ere førte, og har sprunget en Deel af vor Historie over. Han har selv antydet det, idet han sagde, at han kjendte en stor Deel af Sagen kun af Rhygtet. Det ærede Medlem har i den senere Tid levet meget af Rhygter; han har jo saaledes bragt herind i Salen Rhygter om, hvad Skoledrengene have sagt, og betragtet dette som et Tibens Tegn, som et Tegn paa Sædernes Fordærvelse. Men jeg mener, at det er bedre at lade Rhygtet hvile og selv see til, hvorledes Sagen forholder sig, thi det er et gammelt Ord, at Rhygtet overdriver og lyver. Kun derved, at det ærede Medlem har levet af Rhygter og ikke selv har undersøgt de Sager, som han her vil belære os om, kan det forklæres, at han er saa naiv, at han endnu staaer paa det Standpunkt, at han vil disputere, om der er noget Fælles og Særligt, om der er nogen Berettigelse for den anden Forsamling eller ikke. Vi maae dog see hen til, hvad der nu engang virkelig er i Verden; det kan dog ikke nytte, at vi erklære en Ting for et Drømmebillede eller et Spøgelse, naar den virkelig er til i Verden. Der foreligger det Factum, at Sagen er bragt ind for en anden Forsamling, at den i den ene Afdeling af denne er bleven